

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce **L. K.**
 zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
 se sídlem v Praze 4, Na Zlatnici 301/2
žalovanému **Krajský úřad kraje Vysočina**
 se sídlem Žižkova 57, Jihlava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. července 2017, č. j. KUJI 54263/2017, ODSH 786/2017 Ves.

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. července 2017, č. j. KUJI 54263/2017, ODSH 786/2017 Ves. se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč do osmi dnů od právní moci rozsudku na účet zástupce žalobce vedený u UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., č. 2108555672/2700.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 22. 5. 2017 Městský úřad Chotěboř (dále jen „správní orgán“) rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve znění do 30. 6. 2017, tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o

silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Konkrétně z obsahu spisového materiálu zaslaného Městskou policií Chotěboř správní orgán zjistil, že neznámý řidič žalobcem provozovaného vozidla dne 2. 7. 2016 v 13:29 hodin na pozemní komunikaci II/345 v obci Chotěboř - Bílek překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o více než 20km/h. Porušil tak § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Žalobci byla za spáchaný delikt uložena dle ustanovení § 125f odst. 3 rovněž téhož zákona pokuta ve výši 2 500 Kč. Žalovaný žalobcovo odvolání rozhodnutím ze dne 27. 7. 2017 č. j. KUJI 54263/2017, ODSH 786/2017 Ves., zamítl a rozhodnutí správního orgánu potvrdil. Žalobce uvedené rozhodnutí žalovaného, stejně tak jako rozhodnutí správního orgánu, napadl žalobou v celém jejím rozsahu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce předně namítl, že v posuzované věci nebyla splněna podmínka pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla, dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (dále jen „automat“). Z rozhodnutí správního orgánu není zřejmé, jakým rychloměrem byla rychlost měřena, ani jak a na základě jakých skutečností dospěl správní orgán k závěru, že použitý rychloměr je automat. Přitom otázka, zda je použitý rychloměr automatem, je zcela zásadní, neboť se jedná o podmínku odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Protože žalovaný svůj závěr, že rychlost vozidla byla měřena automatem, nijak neodůvodnil, žalobou napadené rozhodnutí považuje žalobce za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K výše uvedenému poukázal žalobce na rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 12/2014 – 86: *„Užil-li správní orgán ve svém rozhodnutí neurčité právní pojmy „ vynálezecká činnost“ a „odborník“ (§ 6 zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích), aniž náležitě objasnil obsah a význam těchto pojmů v rozsahu potřebném pro posouzení dané věci, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]“*. S odkazem na zásadu *in dubio pro reo* lze dle žalobce předpokládat, že použitý rychloměr automatem nebyl – a tedy, že podmínka projednatelnosti správního deliktu dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu nebyla splněna. Pro tento důvod považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné.
3. Skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného neexistovala, byla zrušena, novelou silničního zákona, č. 183/2017 Sb, zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (dále jen „doprovodný zákon“). Správní delikt přestal existovat, nahrazen byl přestupkem provozovatele vozidla. Protože se jednalo o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobce, žalovaný měl dle názoru žalobce rozhodnutí správního orgánu zrušit. Žalobce nemohl být uznán vinným ze spáchaní správního deliktu provozovatele vozidla, když správní delikt provozovatele vozidla již neexistoval. I pro tento důvod shledává žalobce napadené rozhodnutí nezákonným.

4. Žalobce ve své žalobě vyjadřuje a zdůvodňuje přesvědčení, že doprovodný zákon nabyt účinnosti dne 13. 7. 2017, tedy necelé dva týdny po nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“). S ohledem na rozdílná data nabytí účinnosti obou výše zmíněných zákonů, bylo dle žalobce v mezidobí nabytí jejich účinnosti, tj. od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2018, vyžadováno v souladu s ustanoveními § 112 odst. 1 přestupkového zákona a § 15 odst. 1 téhož zákona k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek (správní delikt) zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017, nabytím účinnosti doprovodného zákona, bylo zavinění, jakožto znak předmětného přestupku odstraněno. Z toho následně žalobce dovozuje, že s ohledem na zásadu retroaktivity in mitius, je nutné aplikovat omezení odpovědnosti (z objektivní na subjektivní) ne jen na správní delikty spáchané v období od 1. do 13. 7. 2017, ale i na delikty spáchané dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, omezující jeho odpovědnost. V souvislosti s uvedeným pak žalobce požaduje, aby v rámci nového řízení, po zrušení napadených rozhodnutí, byla jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je zavinění.
5. Nezákonně a nepřezkoumatelně rozhodoval správní orgán i o uložené sankci, kdy zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Neuvedl, dle kterých ustanovení rozhodoval a nelze proto přezkoumat, zda uložená sankce byla uložena v zákonné intenci. Výrok rozhodnutí tak neobsahoval přesné ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno. S ohledem na blanketní dispozici ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, měl správní orgán ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikovat právní normu, na kterou blanketní právní norma (§ 125f odst. 3 zákona o silničním provozu) odkazuje. K uvedenému žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č.j. 9 As 263/2015-34. Nejvyšší správní soud v něm dospěl k závěru, že poruší-li přestupce právní povinnost stanovenou právní normou s blanketní dispozicí, je nutné ve výroku rozhodnutí odkázat též na ustanovení právního předpisu, ve kterém je obsažena právní norma, na kterou primárně porušená právní norma odkazuje. Žalovaný pak měl dle žalobce výrok rozhodnutí správního orgánu změnit i v důsledku změny zákona o silničním provozu, ke které došlo v mezidobí (v době mezi rozhodnutím správního orgánu a rozhodnutím žalovaného), kdy v době rozhodování žalovaného již ustanovení § 125f odst. 3 neznělo: *„Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyšuje 10 000 Kč.“* nýbrž: *„K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.“*
6. Žalobce dále vytýká správnímu orgánu, že se nezabýval tím, zda přestupkový zákon nepředstavuje pro žalobce příznivější úpravu. Konkrétně pak ustanovení § 44 přestupkového zákona, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. Správní orgán nezvažil, zda nebyly splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty. Správní orgán byl dle žalobce povinen o sankci rozhodovat dle ustanovení § 44 přestupkového zákona, i pokud by dospěl k závěru, že podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty nejsou dány a to s ohledem na ustanovení § 112 odst. 3 přestupkového zákona, dle kterého: *„Na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.“* Žalobce nadto zastává názor, že byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty. Pokud by správní orgán při ukládání sankce vycházel i z ustanovení § 44 přestupkového

zákona, nepochybně by k takovému závěru dospěl. Ve věci totiž nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti, správní orgán žádnou ze zjištěných skutečností nekonstatoval přitěžující okolnosti. Charakter sankce správní orgán volil jako ryze preventivní, sankce plnila roli pouhého „upozornění“ žalobce na to, aby dával pozor, komu své vozidlo svěřuje k řízení. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že již působením sankce na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu. Je zřejmé, že tak zdůraznil preventivní funkci sankce, od které očekává, že provozovatel vozidla bude do budoucna řádně plnit své povinnosti vyplývající mu ze zákona o silničním provozu.

7. Poslední bod žaloby pak žalobce označil jako „nestanovení místa přestupku“. Místo údajného protiprávního jednání správní orgán nevymezil dle žalobce s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Z formulace místa spáchání přestupku: „v obci Chotěboř – Bílek, silnice II/345, směr Chotěboř“, nelze dle žalobce seznat, kde ke spáchání přestupku došlo, zda se rychloměr nacházel na území obce, jaká byla v daném úseku komunikace nejvyšší povolená rychlost, a nelze se s místem měření ani seznámit. Obec Chotěboř-Bílek navíc neexistuje, neexistuje ani obec Bílek. Žalobce tak nemůže ani argumentovat tím, že např. místo, kde mělo dojít k protiprávnímu jednání, nebylo vůbec zastavěné a nejednalo se tak o obec. Žalobce nemůže argumentovat ani tím, že v daném místě je dovoleno jet rychlostí 70 km/h, stanovené dopravní značkou, nebo 90 km/h stanovené právním předpisem (např. právě proto, že by místo nesplňovalo definiční kritéria obce dle silničního zákona). Žalobce se jednoduše nemůže s místem měření seznámit, z výroku rozhodnutí se nepodává, kde byla rychlost měřena, a nelze vůbec ověřit, zda jde o místo, kde bylo jednání žalobce v souladu či v rozporu s právem.
8. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil napadená rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

9. Zákon o silničním provozu v ustanovení § 125f neuvádí bližší charakteristiku automatu. Skutečnost, že šlo o automat, je dle žalovaného patrná z oznámení podezření ze spáchání přestupku, který správní orgán obdržel od Městské policie Chotěboř. Z protokolu o měření průměrné rychlosti je z fotografií vozidla patrné, že se jedná o úsekové měření, které je v tomto úseku realizováno právě prostřednictvím automatu.
10. K neexistenci skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného, pro kterou měl žalovaný dle žalobce rozhodnutí správního orgánu zrušit (bod 3), žalovaný odkázal na ustanovení § 112 odst. 4 přestupkového zákona, dle kterého: „*Zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů.*“ S ohledem na skutečnost, že řízení o správním deliktu žalobce bylo zahájeno dne 27. 2. 2017 (doručením příkazu), tedy před účinností přestupkového zákona, má žalovaný za to, že postupoval v souladu se zákonem.
11. Ustanovením § 112 odst. 4 přestupkového zákona argumentuje žalovaný i k další žalobní námitce - znakem skutkové podstaty spáchaného deliktu bylo dle žalobce zavinění (bod 4). Dodává, že správní delikty provozovatele vozidla jsou založeny na objektivní

odpovědnosti a v zákoně o silničním provozu je taxativně uvedeno, ve kterých případech provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá.

12. Žalovaný má za to, že výše pokuty byla stanovena v souladu se zákonem a v rámci odůvodnění řádně odůvodněna. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č.j. 9 As 263/2015-34 považuje žalovaný za nerelevantní, neboť ve výroku správního orgánu je jednoznačně definováno zákonné porušení, jak vyžaduje zmíněná judikatura.
13. K tomu, že správní orgán nezohlednil ustanovení § 44 přestupkového zákona (bod 6), žalovaný argumentuje, že v době vydání rozhodnutí správního orgánu nebyl přestupkový zákon účinný a správní orgán tak nemohl postup dle § 44 tohoto zákona nijak zohlednit. Správní orgán postupoval podle zákonů v té době platných.
14. Vymezení místa protiprávního jednání považuje žalovaný za dostatečné, v souladu s požadavky judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 11. 3. 2016, č.j. 4 As 270/2015-42). Žalovaný k označení „v obci Chotěboř - Bílek“ konstatuje, že se jedná o místní část obce Chotěboř. Délka specifikované komunikace (silnice II/345) je v této místní části dlouhá cca 852 metrů. Z protokolu o měření průměrné rychlosti je zřejmé, že se jednalo o úsekové měření rychlosti, přičemž délka měřeného úseku je dle protokolu 246,1 m.
15. Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná a navrhuje, aby byla zamítnuta.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

16. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
17. Ze správního spisu plyne, že správní orgán obdržel dne 7. 7. 2016 od Městské policie Chotěboř Oznámení podezření ze spáchání přestupku (Automatizované měření), k němuž došlo dne 2. 7. 2016 v 13:29 hodin na pozemní komunikaci v obci Chotěboř - Bílek, silnice II/345, směr Chotěboř, kdy řidič motorového vozidla značky Volkswagen Passat, bílé barvy, jehož totožnost není známa, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 50 km/h. Automatickým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0033, mu byla naměřena rychlost jízdy 74 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 71 km/h. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Výzva byla žalobci doručena dne 14. 7. 2016. Sdělením ze dne 15. 7. 2016 žalobce správnímu orgánu oznámil, že vozidlo řídil E. G.,
18. S odkazem na shora uvedené vyjádření žalobce předvolal správní orgán E. G. k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích a to výzvou ze dne 5. 8. 2016 adresovanou na uvedenou doručovací adresu. Adresát na její doručení reagoval omluvou, kdy uvedl, že se k podání vysvětlení dostavit nemůže, neboť 30. 8. 2016, na kdy byl předvolán k podání vysvětlení, bude ve Španělsku. Uvedl dále, že ve zmiňovaný den vozidlo zaparkoval z důvodu nezbytného vyložení a naložení nákladu, což učinil na příkaz provozovatele vozidla (žalobce). Správní orgán E. G. předvolal opětovně dopisem ze dne 14. 10. 2016 k

podání vysvětlení na den 7. 11. 2016. Dne 1. 11. 2016 byl dopis vložen do schránky na doručovací adrese. Dne 9. 11. 2016 obdržel správní orgán dopis pana G., ve které se omlouvá za nemožnost dostavení se k podání vysvětlení z důvodu pobytu v zahraničí. V dopise doručeném Městskému úřadu Chotěboř dne 9. 11. 2016 přesně sděluje, že se ze Španělska vrátil před pár dny, předvolání se proto k němu dostalo velice pozdě a on se proto nemohl dne 7. 11. 2016 na předvolání dostavit do budovy Městského úřadu v Chotěboři a poskytnout požadované vysvětlení. Ve svém dopise požádal o zaslání dotazů, které by byly předmětem případného vysvětlení, ke kterému byl předvolán. Správní orgán se jej proto následně v písemnosti ze dne 23. 1. 2017 dotázal, zda dne 2. 7. 2016 v 13:29 hodin obci Chotěboř – Bílek, na silnici II/345, řídil motorové vozidlo značky Volkswagen Passat,. Dopis se odesílateli vrátil zpět s poznámkou, že adresát je na uvedené adrese neznámý.

19. Dle úředního záznamu ze dne 22. 2. 2017, založeného ve správním spise, zjistil Městský úřad Chotěboř ve spolupráci s Městským úřadem Rosice a Městským úřadem Hlinsko, že jméno E. G. figuruje hojně i v řízeních, vedených jinými odbory dopravy.
20. Správní orgán do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, proto řízení o přestupku usnesením ze dne 22. 2. 2017, v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích odložil.
21. Dne 22. 2. 2017 vydal správní orgán příkaz o uložení pokuty, ve kterém žalobce uznává odpovědného ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Za spáchání správního deliktu byla žalobci dle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Příkaz byl žalobci doručen 27. 2. 2017.
22. Dne 2. 3. 2017 byl správnímu orgánu doručen žalobcův odpor proti shora uvedenému příkazu spolu s plnou mocí k zastupování ve správním řízení. Zmocněncem žalobce byla společnost ODVOZ VOZU s.r.o.
23. Následně byl žalobce vyrozuměn o pokračování správního řízení a o provedení důkazů mimo ústní jednání dne 9. 5. 2017. Současně byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Vyrozumění bylo doručeno do datové schránky zástupce žalobce dne 19. 4. 2017.
24. Dne 9. 5. 2017 provedl správní orgán v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu důkaz listinami obsaženými ve spise, o kterém vyhotovil v souladu s ustanovením § 18 odst. 1 správního řádu protokol. Žalobce ani jeho zmocněnec možnosti zúčastnit se dokazování mimo jednání a možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužili.
25. Dne 22. 5. 2017 tedy správní orgán vydal rozhodnutí o správním deliktu č. j. MCH-20350/2017/ODAP/VS, v němž uložil žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž pouze uvedl, že rozhodnutí správního orgánu napadá v plném rozsahu. Na výzvu k jeho doplnění, která byla zástupci žalobce doručena dne 16. 6. 2017, žalobce nereagoval.
26. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, jak je uvedeno shora.

27. Krajský soud přisvědčil hned první žalobcově námitce, dle které z rozhodnutí správního orgánu není zřejmé, jakým rychloměrem byla rychlost měřena, ani jak a na základě jakých skutečností dospěl správní orgán k závěru, že použitý rychloměr je automat. Ve správním spise nejsou založeny důkazy, o které by správní orgán mohl opřít svůj závěr, že se v daném případě ohledně použitého rychloměru jednalo o automat. Dle ustálené judikatury krajských soudů jsou takovými listinami zejména Ověřovací list Českého metrologického institutu, návod k použití rychloměru, Certifikát Českého metrologického institutu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, ve kterém by byl rychloměr definován. V rozhodnutí správního orgánu není uvedeno, jakým konkrétním rychloměrem byla rychlost žalobcova vozidla měřena, jaký rychloměr byl použit a fungoval při měření jako automat. Správní orgán tak ve svém rozhodnutí řádně nespecifikoval rychloměr, prostřednictvím kterého bylo protiprávní jednání žalobce zjištěno a zdokumentováno a který by splňoval zákonné požadavky. S ohledem na ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, který podmiňuje odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla mimo jiné tím, že porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatu, se jeví specifikace rychloměru jako zásadní. Označení použitého rychloměru (SYDO Traffic Velocity) však obsahuje pouze Oznámení podezření ze spáchání přestupku (Automatizované měření) Městské policie Chotěboř. Správní orgán označení rychloměru ve svém rozhodnutí neuvádí. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č.j. 9 As 12/2014-86, *„soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum není možný, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné.“* (obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2004, č.j. 1 As 10/2003-58, ze dne 27. 9. 2007, č.j. 5 As 32/2007-83, ze dne 17. 8. 2005, č.j. 4 As 8/2004-122 či ze dne 12. 6. 2012, č.j. 1 As 51/2012-242). Nejvyšší správní soud se pak k interpretaci neurčitého právního pojmu vyjádřil i v rozsudku ze dne 14. 2. 2008, č.j. 7 As 13/2007-56, kdy uvedl: *„správní orgán se musí při interpretaci neurčitého právního pojmu zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit.“* V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu považuje krajský soud rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů za nepřezkoumatelné.
28. K druhé žalobní námitce, dle které měl žalovaný rozhodnutí správního orgánu zrušit, neboť v době jeho rozhodování již neexistoval správní delikt, kterým byl žalobce uznán vinným, krajský soud stručně konstatuje, že s touto se neztotožňuje a odkazuje na přechodná ustanovení § 112 přestupkového zákona, konkrétně pak odst. 1 týkající se odpovědnosti za přestupek, tj. hmotného práva a odst. 4 – procesní přechodné ustanovení k probíhajícímu řízení. Dle § 112 odst. 1 přestupkového zákona se *„na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost, došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže je to pro*

pachatele příznivější.“ Přestupkový zákon nepřinesl však žalobci z hlediska konkrétního posouzení viny a trestu příznivější úpravu.

29. K přesvědčení žalobce, že doprovodný zákon nabyl účinnosti dne 13. 7. 2017 a k žalobní námitce odvíjející se od této žalobcovy teze (bod 4), krajský soud konstatuje, že doprovodný zákon (č. 183/2017 Sb.), je zákonem doprovodným k přestupkovému zákonu a zákonu č. 251/2016 Sb. o některých přestupcích. Tento zákon obsahuje nezbytné změny v zákonech obsahujících skutkové podstaty přestupků a dosavadních správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob. Již ze samotné logiky věci, tyto tři zákony nabyly účinnosti shodně, tj. 1. 7. 2017. S ohledem na uvedené nepovažuje krajský soud za důležité vyjadřovat se k námitce založené na této mylné domněnce žalobce.
30. Krajský soud má za to, že správní orgán ve výroku svého rozhodnutí dostatečně konstatoval právní normu, dle které uložil sankci žalobci, když nezastírá, že uvedení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, by navíc konkretizovalo výměru zákonného rámce. Absence tohoto navazujícího ustanovení není však sama o sobě způsobilá být důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. K judikatuře k námitce uváděné má krajský soud za to, že není příliš přiléhavá, neboť upravuje právní kvalifikaci skutku, na jejíž formulaci jsou bezesporu kladeny judikaturou vyšší nároky (viz bod 32).
31. K námitce žalobce o možnosti mimořádného snížení pokuty je podstatné, že v době rozhodování správního orgánu přestupkový zákon, na který žalobce výslovně odkazuje, nenabyl ještě účinnosti, a proto se správní orgán nemohl zabývat jeho případnou aplikací. Lze však žalobci přisvědčit, že je povinností správních orgánů (i soudů) dostát ústavnímu požadavku, obsaženému v čl. 40 odst. 6 Listiny a i bez řádně uplatněné námitky vždy zkoumat, zda úprava, která nabyla účinnosti až po spáchání přestupku, není pro pachatele příznivější a není ji proto třeba aplikovat. To vyplývá i z § 7 zákona o přestupcích, účinného od 1. 7. 2017. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č.j. 10 As 18/2018-59 pak: *„pro posouzení otázky, zda by použití nové právní úpravy bylo pro žalobce příznivější je rozhodující celkový výsledek z hlediska trestnosti konkrétně posuzovaného jednání, jehož by bylo dosaženo při aplikaci zákona účinného v době spáchání činu a zákona pozdějšího. Mimořádné snížení výměry pokuty je přitom institutem výjimečným, kterým správní orgán může posoudit specifické okolnosti konkrétního případu a reagovat tak na situaci, kdy by pokuta byla nepřiměřeně přísná i v nejnížší možné výměře zákonného rámce.“* Ze spisového materiálu nyní posuzovaného případu nevyplývá, proto výslovné zavedení institutu mimořádného snížení pokuty je pro výrok o vině a trestu irelevantní. Ani s touto námitkou se tedy krajský soud neztotožnil.
32. Soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nedostatečné identifikace místa údajného protiprávního jednání. Jakkoli je ve výroku rozhodnutí správního orgánu místo měření vymezeno místní částí, číslem příslušné pozemní komunikace a směrem jízdy, není to důvod pro to, aby byla napadená rozhodnutí označena jako nepřezkoumatelná. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že přesný čas měření, jakož i fotodokumentace, která je součástí záznamu o měření, tyto informace jednoznačně konkretizují. Soud nepochybuje, že na formulaci tzv. skutkových vět ve výrocích rozhodnutí ve věcech správního trestání je nutno klást přísné požadavky. Smyslem co možná nejpreciznějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zamezení možnosti záměny skutku a případného opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k prolomení zásady *ne*

bis in idem. Ve stejném duchu dříve již judikoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, v němž uvedl, že „v rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...) jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě“. S ohledem na princip právní jistoty je tedy nezbytné klást relativně přísné nároky na vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku, potažmo o správním deliktu. Je však nutné vždy zhodnotit, zda se jedná o požadavky přiměřené a nikoliv přemrštěné, jež by odhlížely od výše nastíněného smyslu přesné specifikace skutku. Správní orgán tak vždy musí přihlédnout k individuálním podmínkám a skutkovým okolnostem daného případu. V souvislosti s posuzováním případem lze dále odkázat na závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, že „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku“. V nyní souzené věci byly uvedené požadavky naplněny. Správní orgán ve výroku rozhodnutí vymezil místo spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f bod 4 zákona o silničním provozu názvem místní části obce Chotěboř – Bílek, číslem pozemní komunikace a směrem jízdy. Dále uvedl, že v daném místě je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h a popsal, že vozidlu provozovanému stěžovatelem byla automaticky naměřena rychlost 74 km/h, po zohlednění odchylky 71 km/h, přičemž k uvedenému skutku došlo dne 2. 7. 2016 v 13:29 hodin. Z výroku rozhodnutí je tak zřejmé, že blíže neurčený řidič při jízdě ve vozidle provozovaném žalobcem, na pozemní komunikaci II/345, v obci Chotěboř – Bílek, ve směru na obec Chotěboř, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, tuto povolenou rychlost překročil, a to o více než 20 km/h, čím naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Protože žalobce, jakožto provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci, dopustil se správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalších řízeních vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
34. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení. Žalobce má právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti správnímu rozhodnutí ve výši 3 000 Kč a na náhradu odměny právního zastoupení, spočívajícího ve dvou úkonech právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby). Krajský soud mu proto v souladu

s ustanovením § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti ČR č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb v platném znění (dále jen „advokátní tarif“), přiznal odměnu za 2 právní úkony, ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu 2 x 3.100 Kč. Dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu pak činí režijní paušál 300 Kč/ úkon. Celková částka odměny právního zastoupení tak činí 6 200 Kč + 600 Kč, spolu s 21 % DPH (1 428 Kč) tedy celkem 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. června 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně